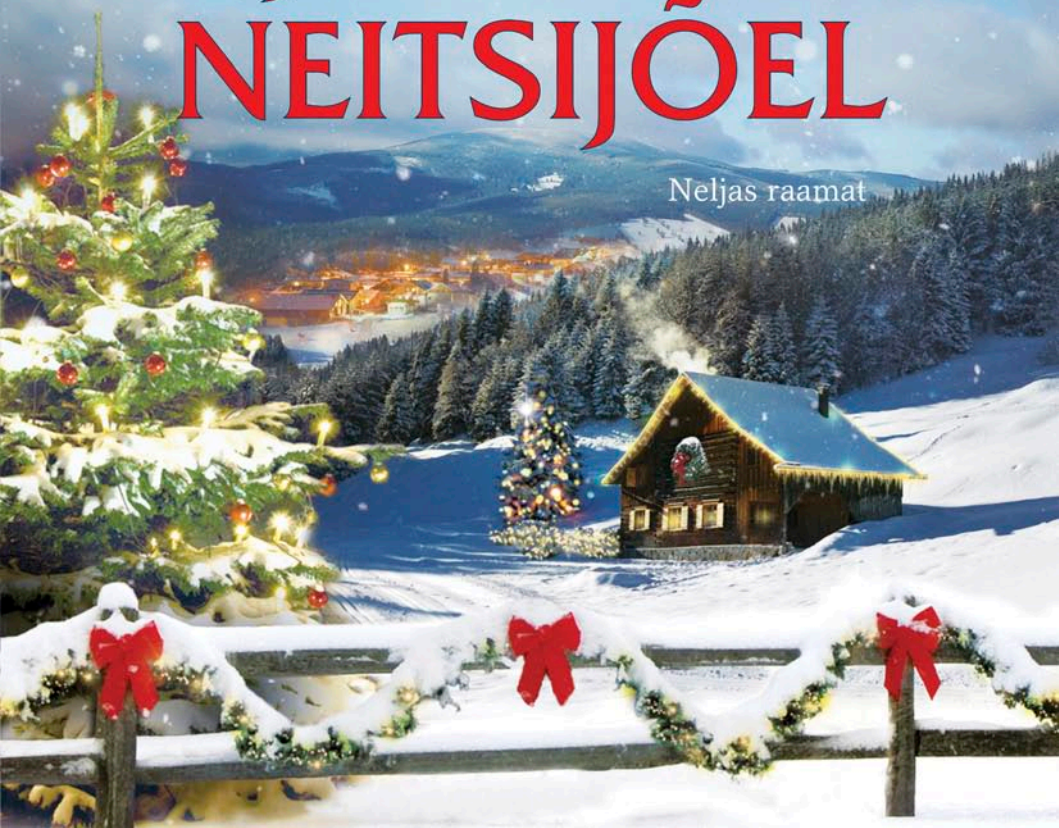

New York Timesi bestsellerite autor

ROBYN CARR

JÕULUD NEITSIJÕEL

Neljas raamat

Originaali tiitel:
Robyn Carr
A Virgin River Christmas
2013

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga. Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Kristina Guhse
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2008 by Robyn Carr
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2018.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B12354118
ISBN 978-9949-82-324-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

„Jõulud Neitsijõel“ on pühendatud Kris ja Edna Kitnale sügava tänulikkusega abi, võrreldamatu lahkuse ja sõpruse eest.

PROLOOG

MARCIE seisis oma laimirohelise Volkswageni kõrval, värisedes jaheda novembriõhu käes, hommikune päike vaevalt silmapiirile kerkinud. Asjad olid pakitud ja ta oli valmis, eelseisva ettevõtmise suhtes nii põnevil kui hirmul. Tal oli tagaistmel väike jahutuskast snäkkide ja limonaadidega. Pakiruumis oli kast pudelivett ja kõrvalistmel termos kohviga. Ta oli kaasa võtnud magamiskoti juhuks, kui motelli voodipesu tema nõudmistele ei vasta; reisikotti oli ta pakkinud peamiselt teksapüksid, sviitrid, paksud sokid ja saapad, kõik sobilikud väikestes mägilinnades ringi kõndimiseks. Ta kibeles juba teele, kuid ta noorem vend Drew ja vanem õde Erin venitasid hüvastijätuga.

„Kas sul on telefonikaardid, mis ma sulle andsin? Kui sul äkki pole head mobiililevi?“ küsis Erin.

„Olemas.“

„Kindel, et sul on piisavalt raha?“

„Saan hakkama.“

„Tänapüha on vähem kui kahe nädala pärast.“

„Sellega ei tohiks nii kaua minna,“ ütles Marcie, sest kui ta midagi muud oleks öelnud, oleks järgnenud uus vastasseis. „Ma arvan, et leian Iani üsna ruttu. Usun, et olen ta asukoha päris täpselt kindlaks teinud.“

„Mõttele järele, Marcie,“ ütles Erin veel viimast korda üritades. „Ma tunnen mõningaid parimaid eradetektiivie – advokaadibüroo palkab neid pidevalt. Me võiksime Iani üles otsida ja lasta talle saata need asjad, mis sa talle anda tahad.“

„Me oleme sellest rääkinud,“ ütles Marcie. „Ma tahan teda näha, temaga rääkida.“

„Me võiksime ta kõigepealt üles otsida ja siis sa võiksid...“

„Ütle talle, Drew,“ anus Marcie.

Drew hingas sisse. „Marcie otsib ta üles, räägib temaga, uurib välja, mis temaga toimub, veedab temaga veidi aega, annab talle pesapallikaardid, näitab kirja ja tuleb siis koju.“

„Aga ma võiksime...“

Marcie pani käe vanema õe õlavarrele ja vaatas talle otsusekindlate roheliste silmadega otsa. „Lõpeta. Ma ei saa eluga edasi minna enne, kui olen seda teinud, ja enda moodi, mitte sinu moodi. Rohkem me sellest ei räägi. Ma tean, et sa pead seda rumalaks, aga ma teen seda.“ Ta naaldus Erinile lähemale ja suudles teda põsele. Erin, nii sale, ilus, edukas ja tark – nii erinev Marciest –, oli talle lapsest saati ema eest olnud. Tal oli raske sellest loobuda. „Ära muretse – sa ei pea millegi pärast muretsema. Ma olen ettevaatlik. Ma ei jää kauaks.“

Seejärel suudles ta Drew' põske ja ütles: „Kas sa ei saaks talle Xanaxit või midagi sarnast muretseda?“ Drew õppis meditsiini-koolis ja, ei, ta ei saanud ravimeid välja kirjutada.

Drew naeris ja põimis käed Marcie ümber, emmates teda hetkeks tugevalt. „Tee lihtsalt kiiresti, et sellega ühele poole saaks. Erin ajab mu hulluks.“

Marcie kissitas Erini poole vaadates silmi. „Ole temaga leebe,“ ütles ta. „See oli minu mõte. Ma olen tagasi enne, kui sa arugi saad.“

Seejärel istus ta autosse, jättes nad maja ette kõnniteele seisma, ja sõitis minema. Ta jõudis maanteeni välja, enne kui tundis piisaraid silmades torkimas. Ta teadis, et valmistab õele-vennale muret, kuid tal polnud valikut.

Marcie abikaasa Bobby oli surnud peaaegu aasta tagasi, va-

hetult enne jõule, kahekümne kuue aasta vanuselt. Seda pärast pea enam kui kolme aastat esmalt haiglates ja seejärel hooldekodus – lootusetult haigena, ajukahjustusega, need olid merejalaväelasena Iraagis saadud vigastused. Ian Buchanan oli olnud Bobby seersant ja parim sõber, merejalaväelane, kes pidi Bobby sõnul teenima kakskümmend aastat. Kuid Ian lahkus merejalaväest üsna varsti pärast seda, kui Bobby haavata sai, ja oli seejärel tabamatu olnud.

Kuna Marcie oli teadnud, et Bobby ei saa iial terveks, sest ta oli leinanud mehe kaotust kaua aega enne seda, kui ta tegelikult suri, oli ta oodanud, et tunneb Bobby lahkumise tõttu kergendust, vähemalt mehe enda pärast. Marcie oli arvanud, et ta on enam kui valmis alustama uut elu, elu, mis oli aastateks ootele pandud. Õrnas eas, kahekümne seitsme aastasena, kuid juba lesena, oli siiski veel piisavalt aega sellisteks asjadeks nagu haridus, kohtamas käimine, reisimine – nii palju võimalusi. Kuid möödunud oli peaaegu aasta ja ta oli ummikus. Ta ei suutnud edasi liikuda. Juureldes, alati juureldes, miks mees, keda Bobby oli armastanud nagu venda, oli silmist kadunud, kordagi helistamata või kirjutamata. Ian oli võõrandunud oma vendadest merejalaväes ja oma isast. Ta oli võõrandunud Marciest, oma parima sõbra naisest.

Siis olid veel need pesapallikaardid. Ka kõige pöörasemates kujutelmades poleks Marcie suutnud välja mõelda midagi sellist, mida ta advokaadist õde oleks pidanud veel naeruväärsemaks kui soovi olla kindel, et Ian saab endale Bobby pesapallikaardid. Aga kuna Marcie oli kohtunud Bobbyga neljateistaastaselt, teadis ta, kui kiindunud ta oma kollektiooni oli. Polnud ainsatki mängijat ega fakti, mida ta poleks peast teadnud. Tuli välja, et ka Ian oli pesapallihull ja tal oli samuti kaartide kogu; Marcie teadis Bobby kirjade põhjal, et nad olid vahetusi arutanud.

Iraagi kõrbetes ja linnades, jahtides mässulisi ja muretsedes suitsiidirünnakute ja täpsuslaskurite pärast, olid Bobby ja Ian rääkinud pesapallikaartide vahetamisest. See oli irreaalne.

Siis oli veel kiri, mille Bobby oli talle Iraagist kirjutanud, enne kui haavata sai. See rääkis Ianist ja sellest, kui uhkeks see teda teeks, kui ta Iani moodi oleks. Ian oli tõeline merejalaväelane – see, kes sattus oma meestega probleemide keskele, juhtis neid tugevuse ja julgusega, ei vedanud neid iial alt, jäi igas olukorras nende juurde – oli siis tegemist ägeda võitlusega või lahku-minekukirjaga armsamalt. Ian oli lõbus mees, kes pani kõiki naerma, kuid ta oli ka karm seersant, kes sundis neid kõvasti vaeva nägema, õppima ja peensusteni kõiki reegleid järgima, et nende ohutus tagada. Selles kirjas oli Bobby Marciele öelnud, et loodetavasti naine toetab teda, kui ta otsustab sõjaväes karjääri teha. Nagu Ian Buchanan seda teinud oli. Kui ta suudaks olla pooltki selline mees nagu Ian, siis oleks ta pagana uhke; kõik mehed nägid temas kangelast, kedagi, kellest pidi saama legend. Marcie polnud kindel, kas suudab sellest kirjast loobuda, kuigi see kõneles vaid Ianist. Aga Ian peaks teadma. Ta peaks teadma, mida Bobby temast arvas. Selle aasta jooksul, mis oli järgnenud Bobby vaiksele ja rahulikule surmale, olid möödunud ta sünni-aastapäev, nende pulma-aastapäev, kõik pühad, ja ikkagi, justkui midagi oleks lõpetamata jäänud. Suur tükk oli puudu, midagi oli veel lahendamata.

Ian oli Bobby elu päästnud. Bobby ei pääsenud küll tervena, kuid siiski – Ian oli trotsinud surma, et Bobby ohutusse kohta viia. Ja seejärel oli ta kadunud. See oli nagu küünekisk; Marcie ei suutnud seda rahule jätta. Ei saanud sel minna lasta.

Marcie polnud palju raha; ta oli viis aastat samal kohal sekretärina töötanud – hea töö koos heade inimestega, kuid palgaga, millega poleks olnud võimalik perekonda elatada. Tal vedas, et

ülemus oli andnud talle nii palju aega, kui ta vajas, kohe pärast seda, kui Bobby haavata sai, sest ta oli reisinud esmalt Saksa- maale ja siis Washingtoni, et olla Bobby lähedal, ning kulud olid olnud hiiglaslikud, kaugelt suuremad, kui ta palk oleks võimal- danud. Kolmandat aastat teenistuses oleva merejalaväelasena oli Bobby teeninud vähem kui tuhat viissada dollarit kuus. Marcie oli kasutanud ära kogu oma krediidi ja võtnud laene, kuigi Erin ja Bobby perekond olid valmis teda aitama. Lõpuks polnud Bobby sõjaväeline elukindlustus katnud kõiki arveid ning ka lese toitja- kaotuspension polnud eriti suur.

Tõeline ime oli Bobby toomine koju Chicosse, mis oli tõe- näoliselt täielikult Erini raske töö tulemus. Paljude täielikult töövõimetute ja pikaajalist hooldust vajavate sõjaväelaste pere- konnad kolisid ise, et patsiendi lähedal olla, kuna valitsus pol- nud nõus patsienti nende juurde koju saatma või ei saanud seda teha. Kuid Erinil õnnestus saada neile koht Chico era- hooldekodus CHAMPUS, mille eest maksis jõu-, korrakaitse- ja päästestruktuuride töötajatele mõeldud eraisikute tervishoiu- ja meditsiiniprogramm. See oli keeruline ja koormatud süsteem, kus oli nüüdseks palju lahkunuid. Erin oli kõige eest hoolitse- nud – kasutades oma hiilgavat advokaadimõistust, et saada pari- mad soodustused ja stipendium korpusest. Erin polnud tahtnud, et Marcie peaks kõigele lisaks soodustuste või rahaprobleemide pärast muretsema. Ta oli kõik teinud, isegi majapidamisarved ta- sunud. Selle kõige kõrval õnnestus tal katta ka Drew' meditsiini- õpingute arved.

Seega ei saanud Marcie selle reisi jaoks õelt pennigi vastu võtta. Erin oli niigi nii palju andnud. Drew'l oli veidi tasku- raha, ent vaese meditsiinitudengina polnud tal palju. Tunduvalt praktilisem oleks olnud kevadeni oodata – kuni tal oleks olnud võimalus pisut rohkem kõrvale panna –, et suunduda Põhja-

California väikelinnadesse ja mägedesse Ian Buchananit otsima, kuid Bobby surma-aastapäev ja lähenevad jõulud täitsid teda pakilise sooviga see asi lõplikult lahendada. Kas poleks kena, mõtles ta aina, kui enne pühi saaksid küsimused vastused ja kontakt taaselustatud?

Marcie oli otsustanud Iani leida. Et vaimudele rahu anda. Ja siis saaksid nad kõik eluga edasi minna...